

LBRIS

We know
books

HOLLY JACKSON

Crima perfectă

INSTRUCȚIUNI
PENTRU FETE CUMINȚI

EDIȚIA A DOUA, REVĂZUTĂ

Traducere din limba engleză de
DANIEL-SILVIU BIVOL

LEDA EDGE

LIBRIS

We know
books

PARTEA I

Capitolul unu

Pip știa unde locuiesc ei.

Toți din orașul Little Kilton știau.

Locuința lor era un fel de casa bântuită a orașului; oame-nii amuțeau și grăbeau pasul atunci când treceau pe lângă ea. În drumul lor spre casă, cete de școlari gălăgioși se adunau grămadă în fața clădirii, provocându-se unii pe alții să alerge într-acolo și să atingă poarta.

Însă locuința cu pricina nu era bântuită de fantome, ci doar de trei persoane triste, care încercau să-și ducă zilele la fel ca odinioară. Nu era vorba despre lumini care începeau să pâlpaie din senin sau de scaune trântite pe neașteptate, ci de cuvinte vopsite cu un spray închis la culoare – „Familie mizerabilă” – și de ferestre sparte de pietre.

Pip se întreba mereu de ce nu se mutaseră de acolo. Nu că ar fi fost nevoiți să o facă; în fond, nu greșiseră cu nimic. Dar, pur și simplu, nu-și putea închipui cum reușeau să trăiască astfel.

Ea știa o mulțime de lucruri interesante; știa că *hippopotomonstrosesquipedaliophobia* era termenul științific pentru frica de cuvinte lungi, știa că bebelușii se nasc fără rotule, știa cuvânt cu cuvânt cele mai populare citate ale lui Platon și Cato și că există vreo patru mii de soiuri de cartofi. Însă habar n-avea cum de găsiseră cei din familia Singh puterea de a rămâne aici.

Adică aici, în Kilton, sub tirul atâtor priviri scrutătoare și al comentariilor șoptite suficient de tare, încât să poată fi auzite, ori al pălăvrăgelilor dintre vecini, pălăvrăgeli care nu mai aveau să se sfârșească vreodată.

Era de o cruzime deosebită faptul că locuința lor era atât de aproape de liceul din Little Kilton, acolo unde fuseseră elevi atât Andie Bell, cât și Sal Singh și acolo unde Pip urma să se întoarcă pentru ultimul ei an de studii. Asta avea să se întâmple în doar câteva săptămâni, în momentul în care soarele arzător al lunii august avea să se domolească, speriat parcă de apropierea lui septembrie.

Pip s-a oprit și a atins poarta cu mâna, dovedind astfel că era mai curajoasă decât jumătate dintre copiii orașului. A cercetat cu privirea aleea până în dreptul ușii casei. Ai fi zis că era o distanță de doar câțiva metri, însă, din locul în care stătea ea și până acolo, părea un hău fără fund. Era posibil să fie o idee foarte proastă, așa că luase asta în considerare. Soarele dimineții ardea și deja simțea cum i se umezesc zonele din spațele genunchilor. O idee proastă sau una îndrăzneată. Chiar și așa, cele mai luminate minți ale istoriei recomandau întotdeauna îndrăzneala în locul siguranței; cuvintele lor făceau să sune bine până și cele mai proaste idei.

Sfidând ceea ce i se părea a fi acea prăpastie de netrecut, a mers până la ușă, s-a oprit o secundă ca să se asigure că vrea într-adevăr să facă asta, după care a bătut de trei ori. Imaginea propriului chip încordat se holba înapoi la ea: părul brunet și lung, puțin șaten spre vârfuri, fața palidă, în ciuda faptului că tocmai își petrecuse o săptămână în sudul Franței, și ochii ageri și de un verde măsliniu, pregătiți pentru confruntare.

S-a auzit zgomotul unui lanț picând și al unei încuietori duble, apoi ușa s-a deschis.

— Bună! a zis el prin ușa crăpată pe jumătate și cu palma fixată în jurul cantului.

Pip a clipit în încercarea de a-și suprima holbatul, însă nu a izbutit mare lucru. Semăna atât de mult cu Sal, cu acel Sal pe

care îl știa din reportajele de la TV și din pozele din ziare! Acel Sal a cărui amintire se risipise din gândurile ei de adolescență. Ravi avea aceleași trăsături ca ale fratelui său: păr brunet, ciufulit și dat pe-o parte, sprâncene groase, arcuite, și pielea mai închisă la culoare.

— Bună! a zis el din nou.

— Ăăă...

În situația dată, farmecul ei natural nu i-a slujit la nimic, iar ea s-a bâlbâit. Minteia îi era ocupată să-l cerceteze pe băiatul din fața ei, care, spre deosebire de Sal, avea o gropiță în bărbie, exact așa cum avea și ea. În plus, părea că se mai înălțase de când îl văzuse ultima oară.

— Ăă, scuze, bună!

A salutat într-un mod cam ciudat, lucru pe care l-a regretat aproape imediat.

— Bună...

— Bună, Ravi! l-a salutat ea. Eu... Tu nu mă cunoști... Sunt Pippa Fitz-Amobi. Eram cu câțiva ani mai mică decât tine la școală, înainte să renunți...

— Bine...

— Mă întrebam dacă ți-aș putea răpi o clipă din timpul tău prețios. Ei bine, nu doar o clipă... Știai că o clipă e, de fapt, o unitate de măsură pentru timp; e a suta parte dintr-o secundă, așa că... ai putea să te lipsești, te rog, de câteva serii consecutive de clipite?

O, Doamne, asta se întâmpla atunci când era agitată sau se simțea încolțită; începea să răspândească informații inutile sub forma unor glume proaste. Și încă ceva: Pip cea agitată reușise performanța să transforme lovitura în ceva mai elegant, abandonând clasa mijlocie pentru a se agăța de o biată imitație a celei superioare. Când mai folosise ea vreodată cuvântul „clipă”?

— Poftim? a întrebat Ravi, uitându-se nedumerit.

— Scuze, nu contează! și-a revenit Pip. Deci, îmi fac CPE-ul la școală și...

— Ce e un CPE?

— Certificarea proiectului extins. E un proiect la care lucrezi independent, pe lângă cele obligatorii. Poți să-ți alegi absolut orice subiect dorești.

— Ah, nu am ajuns atât de departe cu școala, a zis el. Am renunțat la ea cât de repede am putut.

— Hm, ei bine, mă întrebam dacă ai fi de acord să fii intervievat pentru proiectul meu.

— Despre ce e?

Sprâncenele-i negre aproape că s-au unit.

— Hm... E legat de ce s-a întâmplat acum cinci ani.

Ravi a expirat zgomotos, iar buza de jos i s-a îndoit într-un fel care părea să sugereze că începea să se supere.

— De ce? a întrebat el.

— Pentru că nu cred că fratele tău a făcut-o și am de gând să dovedesc asta.

Pippa Fitz-Amobi
CPE 01/08/2017

Jurnal – Intrarea 1

Interviu cu Ravi Singh programat pentru vineri după-amiază
(întrebările sunt pregătite)

Iată transcrierea interviului cu Angela Johnson.

Jurnalul are scopul de a consemna progresul, ținta raportului final, precum și orice obstacol întâlnit pe parcursul cercetării. Jurnalul meu va trebui să fie diferit: am de gând să înregistrez aici toate informațiile descoperite, atât pe cele relevante, cât și pe cele irelevante, deoarece, deocamdată, încă nu știu care va fi finalul cercetării mele și nici dacă, în cele din urmă, va lămuri ceva. Nu știu ce anume ținesc. Va trebui doar să aștept și să văd în ce poziție mă voi afla la finalul investigației și să îmi dau seama ce eseu voi putea să întocmesc fiind în acea poziție. [Asta începe să semene oarecum cu un jurnal personal???

Sper că **nu** va fi eseul pe care i l-am propus doamnei Morgan. Sper că va fi adevărul. Ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Andie Bell pe 20 aprilie 2012? Și – așa cum îmi dictează instinctele – dacă Salil „Sal” Singh nu e vinovat, atunci cine a ucis-o?

Nu cred că voi rezolva cazul și că voi descoperi persoana care a ucis-o pe Andie. Nu sunt polițist cu acces la un laborator criminalistic (evident) și, de asemenea, nu mă îmbăt cu apă rece. Dar sper că cercetările mele vor descoperi fapte care vor conduce spre îndoieli rezonabile cu privire la vina lui Sal și, pe lângă asta, mai sugerez că poliția a greșit atunci când a închis cazul fără să investigheze mai amănunțit.

Așa că metodele mele de cercetare vor fi: interviuri cu persoane care au legătură cu acest caz, monitorizarea presei în mod obsesiv și speculații nebunești, NEBUNEȘTI de tot.

[NU O LĂSA PE DOAMNA MORGAN SĂ VADĂ NIMIC DIN
TOATE ASTEA!!!]

Apoi, prima etapă a acestui proiect e să cercetez ce s-a întâmplat cu Andrea Bell – cunoscută de toată lumea sub porecla Andie – și circumstanțele în care a dispărut. Aceste informații vor fi preluate din articolele de ziar și din conferințele de presă ale poliției din acea perioadă.

[Scrie-ți sursele acum ca să nu o faci mai târziu!!!]

Am copiat informații din primele știri naționale care au relatat dispariția:

„Andrea Bell, în vârstă de 17 ani, a fost dată dispărută din Little Kilton, Buckinghamshire, vinerea trecută. Reclamația a fost depusă de familia ei.

A plecat de acasă cu mașina ei – un Peugeot 206, negru –, cu telefonul mobil și nu și-a luat nicio haină în plus. Poliția a descris dispariția ei ca fiind «complet ieșită din tipare».”

În acel weekend, poliția a verificat terenurile împădurite din apropierea casei familiei ei.

Andrea, cunoscută ca Andie, este o fată albă, având 1,70 metri înălțime, cu păr lung și blond. Se crede că în noaptea în care a dispărut purta blugi închiși la culoare și o bluză albastră cu vedere la abdomen.¹

După tot ce s-a întâmplat, următoarele articole au cuprins și mai multe informații cu privire la ultima dată când a fost văzută în viață și la intervalul în care se crede că a fost răpită.

Andie Bell a fost „văzută ultima dată în viața de Becca, sora ei mai mică, în jurul orei 22:30, pe data de 20 aprilie 2012”².

Acest lucru a fost confirmat de poliție într-o conferință de presă, marți, 24 aprilie: „O filmare provenind de pe o cameră de securitate din exteriorul băncii STN de pe High Street,

¹ www.gbntn.co.uk/news/uk-england-bucks-54774390

² www.thebuckinghamshiremail.co.uk/news/crime-4839

Little Kilton, confirmă faptul că mașina lui Andie a fost văzută îndepărtându-se de casa ei, în jurul orei 22:40¹.

Potrivit părinților ei, Jason și Dawn Bell, Andie „trebuia să-i ia de la o petrecere pe la ora 00:45”. În momentul în care fata nu a apărut și nici nu a răspuns la telefon, aceștia au început să-i sune prietenii ca să vadă dacă știa cineva pe unde se află. Jason Bell „a sunat la poliție ca să raporteze dispariția fiicei lui sâmbătă dimineața, la ora 3:00”².

Așadar, orice i s-a întâmplat lui Andie Bell în acea noapte a avut loc între orele 22:40 și 00:45.

Aici pare un loc bun să introduc interviul telefonic de ieri cu Angela Johnson.

---

¹ www.gbntn.co.uk/news/uk-england-bucks-69388473

² Stanley Forbes, „The real story of Andie Bell’s killer”, *Kilton Mail*, 29 aprilie 2012, pp. 1-4.

Transcrierea interviului cu Angela Johnson
de la Biroul Persoane Dispărute

Angela: Alo!

Pip: Bună ziua, cu Angela Johnson, vă rog!

Angela: Eu sunt! Tu ești, Pippa?

Pip: Da, vă mulțumesc pentru că mi-ați răspuns la e-mail!

Angela: Nicio problemă!

Pip: Vă deranjează dacă înregistrez acest interviu cu scopul de-a-l tipări ulterior ca parte în proiectul meu?

Angela: Nu, e în regulă! Îmi pare rău că am doar vreo zece minute la dispoziție. Așadar, ce anume vrei să știi legat de dispariția persoanelor?

Pip: Ei bine, mă întrebam dacă mi-ați putea spune ce se întâmplă atunci când o persoană este dată dispărută. Care e procesul și care sunt primii pași făcuți de poliție?

Angela: Atunci când cineva sună la 999 sau la 101 să raporteze o persoană dispărută, poliția va încerca să obțină cât mai multe informații, astfel încât să poată identifica potențialul risc la care e expusă persoana respectivă, apoi să poată elabora un răspuns adecvat. Tipul de detalii despre care se întrebă în acest prim apel sunt: numele, vârsta, o descriere a persoanei, ce haine purta ultima oară când a fost văzută, circumstanțele dispariției, dacă persoanei dispărute îi stă în caracter acest lucru, precum și amănunte despre un posibil vehicul implicat. Folosind informațiile obținute, poliția va determina dacă acest caz este unul cu un risc ridicat, mic sau mediu.

Pip: Și ce fel de circumstanțe ar face ca un caz să fie considerat cu risc ridicat?

Angela: Dacă persoana dispărută e vulnerabilă din cauza vârstei sau a unei dizabilități, asta ar fi un caz cu risc ridicat. La fel și dacă un astfel de comportament nu îi e specific – e ca un fel de indicator al faptului că ar putea fi în pericol, deci și asta ar fi un caz cu un risc ridicat.

Pip: Hm, deci, dacă persoana dată dispărută are șaptesprezece ani și nu obișnuiește să dispară, atunci acesta ar fi considerat un caz cu un risc ridicat?

Angela: O, absolut, mai ales dacă e implicat un minor!

Pip: Și cum acționează poliția într-un astfel de caz?

Angela: Ei bine, se începe cu o deplasare de urgență a agenților de poliție la locul din care lipsește acea persoană. Oamenii legii trebuie apoi să obțină informații suplimentare legate de persoana dată dispărută, precum și despre prietenii sau partenerii ei, despre orice problemă de sănătate, detalii de natură financiară, în caz că încearcă să retragă bani de undeva. De asemenea, polițiștii vor avea nevoie de câteva fotografii recente ale persoanei respective și, într-un caz cu un risc ridicat, ar putea lua niște mostre ADN în caz că e nevoie pentru o examinare medico-legală ulterioară. Apoi, cu aprobarea proprietarilor, locul e verificat cu atenție pentru a vedea dacă persoana dispărută nu se ascunde pe acolo și pentru a stabili dacă există indicii care duc spre niște piste demne de a fi luate în seamă. Aceasta e procedura standard.

Pip: Deci poliția începe imediat să caute indicii sau sugestii cum că acea persoană a fost victima unei crime?

Angela: Absolut! Dacă circumstanțele dispariției sunt suspecte, polițiștii întotdeauna își spun: „Dacă ai îndoieli, gândește-te la crimă!” Bineînțeles, doar puține dintre cazurile de dispariție se dovedesc a fi omucideri, însă

polițiștii sunt instruiți să adune dovezi ca și cum ar investiga o crimă.

- Pip:** Și ce se întâmplă dacă după căutarea inițială la adresa respectivă nu se găsește nimic semnificativ?
- Angela:** Căutările se extind în zona apropiată. Polițiștii ar putea cere numărul de telefon al persoanei dispărute. Se vor interoga prietenii, vecinii și oricine ar putea avea vreo informație relevantă. Dacă dispare o persoană tânără, de exemplu un adolescent, atunci se pleacă de la supoziția că părintele care-i reclamă dispariția nu-i știe toți prietenii și toate cunoștințele. De asemenea, colegii acelei persoane sunt considerați o legătură bună prin care se pot stabili și alte contacte importante, înțelegi, vreun iubit secret, genul ăsta de lucruri. De obicei e discutată și o strategie de presă, deoarece informațiile apărute în media pot fi foarte folositoare în astfel de situații.
- Pip:** Deci, dacă lipsește o fată de șaptesprezece ani, atunci poliția i-ar contacta imediat prietenii și iubitul?
- Angela:** Da, desigur. Se va face o anchetă, deoarece, dacă e un caz în care persoana dispărută e bănuită că a fugit, atunci cel mai probabil se ascunde la cineva apropiat ei.
- Pip:** În cazul unei persoane dispărute, din ce moment consideră poliția că deja se caută un cadavru?
- Angela:** Ei bine, dacă e să se respecte timpul, nu e... Ah, Pippa, trebuie să închid! Iartă-mă că sunt nevoită să întrerup această convorbire.
- Pip:** Ah, bine, vă mulțumesc foarte mult pentru că v-ați făcut timp să vorbiți cu mine!
- Angela:** Dacă mai ai și alte întrebări, doar trimite-mi un e-mail și o să mă ocup de ele când pot!
- Pip:** Așa o să fac, mulțumesc din nou!
- Angela:** Pa!

Am găsit aceste statistici în mediul online:

80% din persoanele dispărute sunt găsite în primele 24 de ore. 97% sunt găsite în prima săptămână. 99% din cazuri sunt rezolvate în primul an. Rămâne doar 1%.

1% din persoanele care dispar nu sunt găsite niciodată. Însă mai există un lucru care trebuie luat în considerare: doar 0,25% din cazuri se finalizează cu constatarea decesului acelei persoane.¹

Unde o situează aceste statistici pe Andie Bell? Plutind încontinuu undeva între 1% și 0,25%, crescând și scăzând fracțional cu mici zecimale.

Dar, până în acest moment, cei mai mulți oameni cred că e încadrată în cele 0,25% din cazuri, chiar dacă trupul ei nu a fost găsit. Și din ce cauză s-a întâmplat asta?

Din cauza lui Sal Singh.

---

¹ www.findmissingperson.co.uk/stats

Capitolul doi

Măinile lui Pip s-au îndepărtat de tastatură, degetele-i arătoare plutind deasupra literelor *w* și *h* în timp ce se căznea să asculte gălăgia de la parter. O bufnitură, pași grei, gheare patinând și chicoteli copilărești nestăpânite. În clipa următoare, totul a devenit mai clar.

— Joshua! De ce poartă căinele una dintre cămășile mele? s-a auzit țipătul strident al lui Victor prin mocheta din camera lui Pip.

Fata a izbucnit în râs în timp ce își salva jurnalul și și-a închis laptopul. Zilnic, din momentul în care tatăl ei se întorcea acasă de la muncă, atmosfera devenea mai destinsă. Niciodată nu era silențios: șoptele îi puteau fi auzite până în celălalt capăt al camerei, iar râsul lui, în timp ce lovea cu palmele de genunchi, era atât de strident, încât chiar îi făcea pe oameni să tresară, iar în fiecare an, fără excepție, în Ajunul Crăciunului, Pip se trezea atunci când el venea pe holul de la etaj, *pe vârfuri*, ca să livreze ciorapii Moșului.

Tatăl ei vitreg era întruchiparea lipsei de subtilitate.

La parter, Pip a surprins scena în plină desfășurare. Joshua fugea din cameră în cameră; din bucătărie pe hol și apoi în sufragerie, apoi o lua de la capăt. Trăncănind în tot acest timp.

Puțin mai în spate era Barney, un retriever auriu, îmbrăcat în cea mai largă cămașă a tatălui ei; cea cu un model verde intens pe care o cumpăraseră în timpul ultimei lor excursii în

Nigeria. Din cale afară de agitat, câinele a și alunecat, la un moment dat, pe podeaua lustruită din hol.

Și mai în spate era Victor, un vlăjgan de doi metri înălțime, îmbrăcat în costumul lui gri Hugo Boss din trei piese, fugind după câine și după băiat și râzând în hohote. Propriul lor moment Scooby-Doo, o producție a casei Amobi.

— O, Doamne, încercam să-mi fac tema! a zis Pip, zâmbind în timp ce sărea în spate pentru a evita să fie dărâmată de ceata de alergători.

Barney s-a oprit un moment ca să își frece capul de piciorul ei, apoi a luat-o la fugă ca să sară peste Victor și Josh, care se prăbușiseră împreună pe canapea.

— Bună, rază de soare! a zis Victor, bătând ușor cu palma canapeaua de lângă el.

— Bună, tată, erai așa de liniștit, încât nici nu știam că ai ajuns acasă!

— Pipsicle, ești prea deșteaptă ca să refolosești o glumă!

S-a așezat lângă ei, în timp ce găfâielile lui Josh și ale tatălui ei făceau ca pernele de pe canapea să se umfle și să se dezumfle sub greutatea picioarelor fetei.

Josh a început să se scobească în nara dreaptă, iar Victor i-a dat peste mână.

— Și, cum a fost? a întrebat Victor, provocându-l pe Josh să povestească repede despre meciurile de fotbal în care jucase.

Pip și-a pierdut atenția; deja auzise asta în mașină, atunci când îl luase pe Josh de la club. Ascultase doar pe jumătate, distrasă de modul în care înlocuitorul antrenorului se holbase dezorientat la pielea ei albă ca zăpada atunci când făcuse semn spre copilul de nouă ani pe care trebuia să-l ia și zisese:

— Sunt sora lui Joshua.

Ar fi trebuit să se obișnuiască până acum cu asta, cu privirile lungi din partea oamenilor care încercau să înțeleagă cum funcționau lucrurile în familia ei, cu numerele și cuvintele acelea mângălite în arborele genealogic. Era destul de evident că uriașul nigerian era tatăl ei vitreg, iar Joshua, fratele ei vitreg. Însă lui Pip nu-i plăcea să folosească acele cuvinte, acele detalii tehnice reci. Oamenii pe care îi iubești nu fac parte din algebră ca să fie adunați, scăzuți sau ținuți la un braț distanță. Victor și Josh nu erau doar 38% ai ei, nu doar 40% din familie, erau cu totul ai ei. Tatăl ei și mult prea enervantul ei frate mai mic.

Tatăl ei „real”, cel care îi lăsase moștenire numele Fitz, murise într-un accident de mașină când copila avea doar zece luni. Și, cu toate că Pip dădea din cap și zâmbea atunci când mama o întreba dacă ținea minte felul în care tatăl ei fredona atunci când se spăla pe dinți sau cum râdea atunci când cel de-al doilea cuvânt rostit de ea fusese „caca”, nu își amintea absolut nimic de el. Dar, câteodată, aducerea aminte nu e doar pentru propriul suflet, ci doar ca să faci pe altcineva să zâmbească. Tipul acesta de minciună era permis.

— Și cum merge cu proiectul, Pip?

Victor s-a întors spre ea în timp ce desfăcea nasturii cămășii de pe căine.

— Merge bine, a răspuns fata. În momentul de față cercetez împrejurările și scriu ce observ. Dimineață am fost să-l văd pe Ravi Singh.

— O, și?

— Era ocupat, dar a zis că aş putea să trec pe la el vineri.

— Eu *n-aș face-o*, a zis Josh cu precauție.

— Asta pentru că ești un băiat prepubescent care judecă după aparențe și care încă mai crede că în semafoare trăiesc